



Arrest

**nr. 151 435 van 31 augustus 2015
in de zaak RvV X / IX**

**In zake: X,
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Voornoemde aanvraag wordt geactualiseerd op 14 september 2009 en 25 oktober 2011.

Op 25 april 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009, 14.09.2011 en 25.10.2011 werden ingediend door:

*O., C. (R.R.: ...)
geboren te (...) op (...)
nationaliteit: Soedan
* volgens paspoort: E., C. C., geboren op (...) te (...)
nationaliteit: Nigeria*

*wettelijke vertegenwoordigster van:
O., J. O., geboren op (...)2010*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat de instructie van 19.07.2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds oktober 2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft en diverse deelcertificaten van cursussen Nederlands voorlegt ter staving, een cursus 'Persoongerichte vorming' gevolgd heeft, lid is van de kerkgemeenschap, hier sociale banden heeft, overgegaan zou zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, zich de Belgische samenlevingsnormen zou eigen gemaakt hebben, werkbereid zou zijn, een petitie van de vzw La nouvelle Jerusalem Hasselt en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 31.10.2006, die afgesloten werd op 22.12.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 17.11.2006 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een maand en 23 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Bijgevolg

kan de duur van de procedure voor de Raad van State, door betrokkene ingesteld op 22.01.2007 en afgesloten op 24.11.2010, niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat zij samenleeft met haar oudere zus, mevrouw E. L. O. en de drie kinderen van haar zus. De zus van betrokkene werd op 26.05.2011 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf. Volgens betrokkene is dit een prangende humanitaire situatie en mag zij niet gescheiden worden van haar zus. Zij beroept zich hierbij op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat de zus van betrokkene geregulariseerd werd brengt niet automatisch een verblijfsregularisatie voor verzoekster met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene haalt aan dat zij omwille van enorme problemen haar land is ontvlucht. Zowel haar moeder als haar schoonbroer zouden opgepakt geweest zijn en verdwenen omwille van familiale banden met de verboden oppositiebeweging SCNC. Zij legt geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze beweringen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere bewering dat men problemen had in het land van herkomst, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het door betrokkene voorlegde medisch attest d.d. 13.07.2011, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 8 mei 2012.

Op 25 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie wordt aan:

Naam : O.
Voornamen : C.
Nationaal nummer : (...)
Geboortedatum en -plaats : (...) – (...)
Nationaliteit : Soedan
Volgens paspoort: E. C. C. geboren op (...) te (...) nationaliteit Nigeria
Wettelijke vertegenwoordigster van : O. J. O. geboren op (...)2010.

het bevel gegeven om uiterlijk op -7 JUNI 2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980). Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22/12/2006. Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 17/11 /2006. zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

Indien het bevel niet opgevolgd wordt, loopt zij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 8 mei 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting wijst de eerste voorzitter op het gebrek aan samenhang tussen de bestreden beslissingen. De advocaat van verzoekster betoogt dat de ene bestreden beslissing de consequentie is van de andere.

In casu is de Raad echter van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de

belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Bovendien bevat het verzoekschrift geen middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 niet meer van toepassing zijn, en door geen rekening te houden met deze criteria in de beoordeling van de zaak, schendt verwerende partij het vertrouwensbeginsel.

Dit beginsel houdt in dat "het bestuur moet vermijden dat de burger in rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden punt, wordt gefrustreerd. [...] Het vertrouwensbeginsel komt er op neer dat de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Wie een regularisatieaanvraag had ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 mocht er, op basis van de uitspraken gedaan door de staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies van 19 juli 2009, immers van uit gaan dat op deze aanvraag nog wel degelijk de criteria vermeld in de instructies zouden worden toegepast.

De heer M. Wathelet verklaarde namelijk op 11 december 2011 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State het volgende: 1 A. Mast, J. Dujardin, "Overzicht van het Belgisch administratief recht", 1994, Kluwer, p. 54 3 "De Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven. " "Met in achtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers gerespecteerd worden. " "In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert rechtszekerheid. "

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij de rechtmatige verwachtingen van verzoekster onderuit haalt door te stellen dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn, en door deze criteria vervolgens niet te hanteren bij het beoordelen van de zaak. Dit druist in tegen de garanties die de staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid had geboden, waardoor verwerende partij dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel begaat."

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Toen verzoekster op 12 december 2009 een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, meende verzoekster dat zij aan alle voorwaarden voldeed om in aanmerking te komen. Zij baseerde zich daarbij op criteria in de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Deze instructie werd weliswaar vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009, maar de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bood garanties met betrekking tot het handhaven van de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekster besloot weloverwogen tot het indienen van een aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 bis Vreemdelingenwet. Doordat verwerende partij nadien verklaarde dat de criteria waarop verzoekster haar aanvraag had gebaseerd, en op basis van dewelke zij besloten had tot het indienen van een aanvraag, niet meer van toepassing zijn, schendt ze het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in "dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...] Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde. "

Verzoekster baseerde haar beslissing om een aanvraag in te dienen op het feit dat zij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, en daar ook voldoende bewijzen van in handen had. Dit deed verzoekster besluiten dat zij een grote kans op succes had. Op het tijdstip dat verzoekster haar aanvraag indiende, kon zij echter onmogelijk voorzien dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 plots niet meer van toepassing zouden zijn. Dit vormt een duidelijke schending van het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien het voor verzoekster niet mogelijk was om de gevolgen van haar aanvraag in te schatten op het moment dat zij de handeling stelde.”

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Ter adstruering van het derde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Het gelijkheidsbeginsel staat niet gelijk aan een verbod van onderscheid: het legt geen identieke behandeling op. Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof betekent het enkel dat elk verschil in behandeling redelijk verantwoord moet kunnen worden. Een verantwoording voor de verschillende behandeling is redelijk indien men het onderscheid maakt op basis van een objectief criterium. Hierna zal blijken dat dit alles behalve het geval is in voorliggende zaak.

Tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 bestond de mogelijkheid om een regularisatie-aanvraag in te dienen op basis van duurzame lokale verankering. Hoewel de instructie die deze uitzonderingsprocedure regelde, vernietigd werd door de Raad van State, bleven de criteria in deze instructie in eerste instantie van toepassing bij de beoordeling van de aanvragen. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, werd dit ook uitdrukkelijk bevestigd door de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

Verwerende partij hanteerde in eerste instantie de criteria in de instructie van 19 juli 2009, maar stelde na verloop van tijd haar werkwijze bij, waarbij uitdrukkelijk verklaard werd dat de bewuste criteria niet meer van toepassing zijn (zie bijvoorbeeld de motivatie van de bestreden beslissing). Deze werkwijze vormt echter een inbreuk van het gelijkheidsbeginsel. De verschillende behandeling van gelijkaardige aanvragen tot regularisatie die allen binnen dezelfde periode werden ingediend, valt immers niet redelijk te verantwoorden.

Afhankelijk van het ogenblik waarop verwerende partij een zaak beoordeelde, werden de criteria van de instructie al dan niet toegepast. De volgorde waarin aanvragen (die binnen dezelfde periode werden ingediend) behandeld worden, is echter volstrekt willekeurig. Het onderscheid in beoordeling steunt dus duidelijk niet op een objectief criterium, maar hangt af van het moment waarop de behandeling van de zaak plaatsvindt, hetgeen volledig willekeurig bepaald wordt. Dit vormt overduidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel. Gelijkaardige zaken worden immers verschillend behandeld, niet op basis van een objectief criterium, maar omwille van de volstrekt willekeurige volgorde waarin ze afgehandeld worden.

Deze ongelijkheid komt in deze zaak duidelijk naar voren nu de aanvraag van de zus van verzoekster wel ontvankelijk en gegrond verklaard werd en de aanvraag van verzoekster niet ontvankelijk verklaard wordt.

Verzoekster en haar zus zijn al heel hun leven samen en vormen één gezin, samen met hun kinderen. Gelet op de jonge leeftijd van verzoekster bij haar aankomst in België was dit ook niet meer dan logisch. Door verschillende beslissingen te nemen in volledig gelijklopende dossiers van twee leden uit één en het zelfde gezin schendt de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel.”

In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het vierde middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 9bis Vreemd.Wet geeft de staatssecretaris voor asiel en migratie de discretionaire bevoegdheid om aan de vreemdeling die er om verzoekt een machtiging tot verblijf te verlenen.

Met het arrest oordeelde de Raad van State dat de staatssecretaris zijn bevoegdheid niet mag beperken tot een loutere toepassing van de instructies van 19 juli 2009 om reden dat deze vernietigd werden. Dit arrest houdt evenwel niet in dat de staatssecretaris een ingediende aanvraag niet zou kunnen goedkeuren refererend naar deze instructies. Hoger werd aangehaald dat in het volledig gelijkaardig dossier van de zus van verzoekster wel een positieve beslissing werd genomen. Door in het ene dossier de instructies van 19 juli 2009 wel toe te passen en in het andere niet wordt het gelijkheidsbeginsel op manifeste wijze geschonden. Door in de huidige beslissing niet te motiveren waarom een verschillende

behandeling gerechtvaardigd is en waarom in deze zaak de staatssecretaris geen gebruik maakt van haar discretionaire bevoegdheid wordt artikel 9bis Vreemd. Wet geschonden. Omwille van het al het voorgaande vraagt verzoekster dan ook de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2. Gelet op de onderlinge verwevenheid zullen de middelen samen worden behandeld.

3.3. Waar verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan zij tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog volledig opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster betoogt onder meer dat zij haar aanvraag heeft ingediend binnen de indieningstermijn en zij haar beslissing om een aanvraag in te dienen baseerde op het feit dat zij voldeed aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009, daar ook voldoende bewijzen van had, en zij onmogelijk kon voorzien dat de criteria van voornoemde instructie plots niet meer van toepassing zouden zijn.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van verzoekster dat uitspraken werden gedaan door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar aanleiding van de vernietiging door de Raad van State van zijn instructies en de verwijzing naar de verklaring van de heer M. Wathelet, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskennis van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Het vertrouwensbeginsel dat verzoekster geschonden acht, impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Dat verklaringen

zouden zijn gedaan door de staatssecretaris doen hieraan geen afbreuk. Het betoog van verzoekster inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Het rechtszekerheidsbeginsel, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Echter, het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. De verklaringen waarnaar verzoekster verwijst, doet hier evenmin een afbreuk aan.

Verzoekster voert tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en betoogt onder meer dat gelijkaardige aanvragen tot regularisatie verschillend werden behandeld afhankelijk van het ogenblik waarop verweerder de zaak beoordeelde, dit in een volstrekt willekeurige volgorde waardoor het objectief criterium voor de verschillende behandeling ontbreekt.

Verzoeksters algemene toelichting dat zij en haar zus al heel hun leven samen leven en een gezin vormen samen met hun kinderen, dat dit logisch was gelet op jonge leeftijd bij haar aankomst in België, doet geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing:

“Betrokkene haalt aan dat zij samenleeft met haar oudere zus, mevrouw E. L. O. en de drie kinderen van haar zus. De zus van betrokkene werd op 26.05.2011 gemachtigd tot een onbeperkt verblijf. Volgens betrokkene is dit een prangende humanitaire situatie en mag zij niet gescheiden worden van haar zus. Zij beroept zich hierbij op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat de zus van betrokkene geregulariseerd werd brengt niet automatisch een verblijfsregularisatie voor verzoekster met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die betrokkene verhindert de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Verweerder kan worden bijgetreden dat het om twee volwassen vrouwen gaat en dat twee verschillende aanvragen werden ingediend.

De Raad herhaalt bovendien dat bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken. Verzoekster gaat voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092) en de Raad wijst er op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het loutere gegeven dat verweerder in het verleden met miskenning van wat bepaald is in artikel 9bis van de vreemdelingenwet een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend, leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook *in casu* de in voormeld wetsartikel gestelde bepalingen dient te miskennen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden zou hebben om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Net zo min is het dienstig te verwijzen naar een andere zaak.

In zoverre verzoekster betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoekster zich immers niet kan

beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de criteria verkeerdelijk werden toegepast.

Waar verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door haar aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoekster aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

4. Korte debatten

Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS